Împărăția lui Dumnezeu, Legile și cetățenii ei

Să ne gândim puțin la conceptul de *Împărăția lui *Dumnezeu. Deși pentru cei familiarizați cu Biblia și cu practicile spirituale termenul poate părea comun, pentru cei neinițiați, expresia *Împărăția lui Dumnezeu* poate suna neobișnuit. Cuvântul *„împărăție”* este perceput ca fiind arhaic, aparținând unei alte epoci.

În istoria României, diferite categorii de conducători au guvernat poporul: voievozi, domnitori și, mai rar, regi. De exemplu, Mihai Viteazul și Vlad Țepeș au fost domnitori, iar Ștefan cel Mare de asemenea. Este interesant de observat de ce în trecut au predominat domnitorii și nu regii.

Dacă privim spre Austria, acolo a existat un imperiu. În Franța, Napoleon a fost împărat. În Roma antică, personalități ca Nero și Traian au fost împărați. Împăratul este cel care domnește peste mai mulți regi, iar regii sunt suverani peste teritorii mai mici. Astfel, o *„împărăție”* este definită ca fiind domeniul în care un împărat are autoritate peste mai mulți conducători.

Când vorbim despre *Împărăția lui Dumnezeu*, ne referim la un domeniu cu un singur împărat. Deși termenul poate părea arhaic, conceptul nu este dificil de înțeles. În zilele noastre, avem țări, popoare, continente, Uniunea Europeană, care cuprinde mai multe state, și Statele Unite ale Americii, cu un sistem prezidențial.

Împărăția lui Dumnezeu este o entitate care a fost stabilită înainte de crearea lumii și a pământului. Într-o împărăție, pentru a fi considerată astfel, trebuie să existe un împărat. În plus, o împărăție include și supuși, categorie în care ne încadrăm și noi. O împărăție, pentru a fi considerată astfel, necesită un set de legi, care, în mod tradițional, sunt stabilite de către împărat.

În societățile contemporane, unde monarhiile sunt mai puțin comune, legile sunt create de instituții democratice, cum ar fi parlamentele, unde mai mulți indivizi contribuie la procesul legislativ. Acest lucru este făcut pentru a preveni concentrarea puterii în mâinile unei singure persoane, care ar putea deveni un tiran sau dictator, exercitând un control absolut și adesea opresiv asupra poporului.

În contrast cu împărații pământești, care pot să creeze legi în propriul lor interes, împărăția lui Dumnezeu este guvernată de legi drepte. Dumnezeu, ca Împărat suprem, a instituit legi care sunt descrise ca fiind perfecte și drepte. În conformitate cu învățăturile biblice, această împărăție divină este extinsă și pe pământ, așa cum este exprimat în rugăciunea *Tatăl nostru* din Evanghelia după Matei, unde se rostește: *„Vie împărăția Ta… aici pe pământ.”* și *„Să se facă voia Ta, precum în cer, așa și pe pământ.”* Aceasta sugerează că legile cerești ar trebui să fie aplicate și în lumea noastră.

Pentru a înțelege mai bine natura acestei împărății și a Împăratului ei, ne îndreptăm spre Deuteronom, capitolul 32, unde găsim descrieri ale caracterului lui Dumnezeu. În versetele 3 și 4, se afirmă: *„Căci voi vesti Numele Domnului, dați slavă Dumnezeului nostru; El este stânca, lucrările Lui sunt desăvârșite, căci toate căile Lui sunt drepte; El este un Dumnezeu credincios și fără nedreptate, El este drept și curat.”* Aceste versete ne oferă o perspectivă asupra justiției și perfecțiunii divine, elemente esențiale pentru a înțelege Împărăția lui Dumnezeu.

Este important să cunoaștem aceste aspecte ale împărăției divine, deoarece ele ne influențează concepția despre mântuire, care reprezintă salvarea noastră spirituală. Înțelegând cum funcționează împărățiile pământești și legile lor, putem aprecia și mai mult împărăția la care suntem chemați să participăm și în care sperăm să ajungem. Unul dintre atributele definitorii ale Împăratului cu care vom trăi în veșnicie este dreptatea Sa. El nu este nedrept, în El nu există nedreptate. Este un Dumnezeu lipsit de nedreptate și de nedreptăți.

Să ne oprim pentru a defini termenul *drept*, pentru a înțelege mai bine ce înseamnă acest atribut. Pe pământ, există oameni care judecă conform legilor naționale, iar aceste legi sunt considerate drepte. Să presupunem că sunt drepte, deoarece au la bază un standard divin. Oamenii se străduiesc să fie cât mai drepți, însă intervenția umană poate distorsiona dreptatea divină, ducând la apariția nedreptăților. A fi *„drept”* înseamnă a fi obiectiv cu cei din jur, corect, nepărtinitor, echitabil și incoruptibil.

Există oameni corupți, dar și oameni incoruptibili. Să-l descriem pe acest Împărat așa cum este El: cinstit, care nu înșeală pe nimeni, fără niciun pic de viclenie, integru. Cei care au citit Sfânta Scriptură își vor aminti că despre Domnul Isus se spune: *„În gura Lui nu s-a găsit vicleșug sau înșelăciune”*. Să ne gândim cu atenție la propria viață, de la naștere până la un anumit moment. Am trăit vreodată în viclenie?

Există și anecdote populare care ilustrează viclenia. Ce animal este adesea asociat cu viclenia? În aceste parabole, vulpea viclenă și șireată păcălește pe corb. Cum a reușit să-l păcălească? Prin laude inițiale, prin a-l flata. Așa începe viclenia noastră, prin a lăuda pe celălalt, prin a-l înfrumuseța și a-l înălța, pentru a obține ulterior ceea ce dorim. Ne apropiem cu flori, cu un cadou, cu ceva, în viclenia noastră, pentru a atinge scopul propus. Să presupunem că este vorba despre un funcționar care își face treaba. Prin viclenia ta, îi îndulcești viața, îi duci o cutie de bomboane, îi aduci ceva, și astfel obții ceea ce vrei.

Dar cum este Dumnezeu? Drept. Toate căile Lui sunt drepte, în tot ceea ce face. În Împărăția Lui, toate căile sunt drepte, iar supușii Săi sunt de asemenea drepți. O împărăție fără supuși, doar cu un împărat, ridică întrebări: pe cine să supună împăratul? Cine să fie stăpânit? Cui să dea legi împăratul? Cu cine să fie drept sau nedrept împăratul? Este esențial să ne închipuim această împărăție, pentru că, fără înțelegerea ei, nu știm spre ce ne îndreptăm.

Să ne gândim la supușii Împărăției lui Dumnezeu. Să încercăm să definim cine sunt acești supuși. Poate termenul de cetățeni ai Împărăției sună mai adecvat. Să reflectăm asupra cetățenilor Împărăției lui Dumnezeu.

Deschidem împreună la Psalmul 50, pentru a explora concepția omului despre Împărăția lui Dumnezeu. Mulți oameni aspiră să ajungă în Împărăția lui Dumnezeu, în Raiul Lui, dar fără să cunoască Calea lui Dumnezeu, cum este Dumnezeu, cum sunt cetățenii acestei împărății. Acesta este punctul de plecare. La versetul 16, Dumnezeu spune celui rău: *„Ce tot înșiri tu Legile Mele și ai în gură legământul Meu, când tu urăști mustrările și arunci cuvintele Mele înapoia ta? Dacă vezi un hoț, te unești cu el și te însoțești cu preacurvarii. Dai drumul gurii la rău și limba ta urzește înșelăciune. Stai și vorbești împotriva fratelui tău, clevetești pe fiul mamei tale; iată ce ai făcut și eu am tăcut. Ți-ai închipuit că eu sunt ca tine. Dar te voi mustra și îți voi pune totul sub ochi. „Luați seama, voi care uitați pe Dumnezeu, ca nu cumva să vă sfâșie și să nu fie nimeni să vă scape.” *Amin.

Ne închipuim adesea că Dumnezeu este asemenea nouă. Ne îndreptăm spre Împărăția lui Dumnezeu, spre Rai, unde El ne oferă intrarea liberă. Nu ne preocupă modul în care se obține intrarea, dar nici nu ne interesează cum este acolo, cum se trăiește în Împărăția lui Dumnezeu.

Cum trăiește acest împărat? Adesea, ca oameni, ne imaginăm că împăratul trăiește în palatul Său, unde nimeni nu poate pătrunde și unde sunt stabilite regulile după care El trăiește. Există o religie care susține că în cer există doar un număr limitat de persoane care vor fi alături de Dumnezeu și vor guverna lumea, în timp ce restul oamenilor vor rămâne pe pământ și vor urma alte legi și rânduieli.

Se pune întrebarea: cine sunt cetățenii acestei împărății cerești? Cu cine a populat Dumnezeu acest loc în trecut și cu cine Îl populează acum? Sunt aceleași ființe, sau sunt diferite? Ați reflectat vreodată asupra identității locuitorilor cerului? Conform Bibliei, există *oștirile cerești”*, care sunt de fapt îngerii lui Dumnezeu. Acești îngeri sunt un popor de ființe sfinte și supuse, iar ceea ce este remarcabil este că legile pe care Împăratul le impune supușilor săi sunt respectate și de El însuși, ceea ce este un aspect foarte important.

Să ne întoarcem la Deuteronom pentru a citi și a reflecta asupra modului în care ar trebui să trăim noi dacă ne gândim că vom merge acolo. În Deuteronom, la capitolul 30, versetele 15 și 16, se spune: *„Iată, îți pun azi înainte viața și binele, moartea și răul. Căci îți poruncesc azi să iubești pe Domnul Dumnezeul tău, să umbli pe căile Lui și să păzești poruncile Lui, legile Lui și rânduiala Lui. Ca să trăiești și să te înmulțești și ca Domnul Dumnezeul tău să te binecuvânteze în țara pe care o vei lua în stăpânire.”*

Aceasta este o comparație între Vechiul Testament și Noul Testament, o prefigurare a lucrurilor viitoare. Se face referire la o țară pe care oamenii o vor stăpâni, numită în trecut Canaanul pământesc, iar în contextul nostru este vorba despre Canaanul ceresc. Există însă anumite condiții: trebuie să urmăm căile lui Dumnezeu, să păstrăm poruncile, legile și rânduielile Lui.

Aceste căi sunt cele pe care le urmează Dumnezeu însuși, nu există legi separate pentru El și pentru noi. Legile după care Dumnezeu trăiește sunt aceleași legi pe care și noi, poporul Lui, trebuie să le urmăm. *„Îți pun înainte viața și binele, moartea și răul. Ține-te de ele. Îți poruncesc să iubești pe Domnul Dumnezeul tău, să umbli pe căile Lui, să păzești poruncile Lui, legile Lui, rânduielile Lui.”* Aceasta este calea prin care Domnul Dumnezeu ne va binecuvânta

în țara pe care o vom lua în stăpânire. Astfel, ne pregătim aici pentru a intra într-o țară unde se împlinește voia Lui Dumnezeu.

Când privim o hartă, fie că este Google Maps sau un GPS, observăm cărările și drumurile unei țări. De ce le vedem? Pentru că trebuie să le cunoaștem și să le folosim. Dacă vrei să ajungi la Cluj, trebuie să urmezi căile stabilite, nu să te abați prin munți și râuri, ci să mergi pe drumurile care au fost construite anterior. De exemplu, drumul Valea Oltului, care leagă Pitești de Râmnicu Vâlcea și Sibiu, a fost construit de romani acum aproximativ 2000 de ani. Astăzi, noi călătorim pe aceleași drumuri pe care strămoșii noștri le-au folosit, indiferent că mergeau cu căruțele sau cu caii.

Dumnezeu a stabilit căile Sale la fel cum au fost stabilite drumurile în lumea fizică. Ele nu sunt create în mod spontan, ci sunt deja trasate pentru noi. Ce ne poruncește El? *„Să umblăm pe căile Lui”* (Deuteronom 5:33). Aceste căi sunt veșnice. Să citim din Deuteronom 26, versetul 16, până la versetul 19: *„Astăzi Domnul Dumnezeul tău îți poruncește să împlinești legile și poruncile acestea, să le păzești și să le împlinești din toată inima ta și din tot sufletul tău. Astăzi ai făcut mărturisire în fața Domnului, recunoscând că El va fi Dumnezeul tău, **că vei urma căile Sale**, vei respecta legile, poruncile și rânduielile Sale și vei asculta de glasul Lui. De asemenea, Domnul a confirmat astăzi că vei aparține poporului Său, așa cum ți-a promis, cu condiția să respecți toate poruncile Sale. Și azi Domnul ți-a mărturisit că vei fi un popor al Lui, cum ți-a spus, dacă vei păzi toate poruncile Lui.” *Amin.

Împăratul are un popor, nu-i așa? Ce condiții sunt impuse acestui popor? Ce putem deduce din aceasta? Care sunt cerințele pentru a face parte din poporul Său? Dumnezeu îți poruncește să faci anumite lucruri și tu trebuie să recunoști, *„astăzi Tu ai mărturisit înaintea Domnului că El va fi Dumnezeul tău, **că vei umbla în căile Lui.**„* Trebuie să facem această mărturisire și noi astăzi, sau o vom face când ajungem în cer? Observați cum sunt exprimate aceste lucruri? La ce ne îndeamnă Dumnezeu? Când ne cheamă? Astăzi sau după ce părăsim Pământul? Răspunsul este astăzi.

Pentru a deveni parte din poporul Său, trebuie să mărturisești astăzi că vei urma căile Sale, vei respecta legile, poruncile și rânduielile și vei asculta de glasul Lui.

Să ne întoarcem la natura căilor Sale. Toate căile Lui sunt drepte. Ce am citit? *„Toate căile lui sunt drepte.”* Să deschidem și la Deuteronom 18. Citim și ne apropiem treptat de Împărăția lui Dumnezeu pentru a înțelege la ce suntem chemați și ce decizii trebuie să luăm. Nu doar pentru a fi salvați de mânia viitoare, prin, mila și jertfa Lui.

Cuvântul Lui Dumnezeu ne spune că trebuie să știm cum sunt căile Sale. Din Psalmul 18, o să citim de la versetul 30:* Căile lui Dumnezeu sunt desăvârșite. Cuvântul Domnului este încercat. *Amin. Reflectăm din nou asupra Împărăției Lui Dumnezeu. Împărăția lui este desăvârșită, pentru că toate lucrurile din Împărăția lui sunt desăvârșite. Căile Lui sunt desăvârșite. Aceasta este Împărăția lui Dumnezeu.

Am fost chemați să facem parte din această Împărăție a lui Dumnezeu. Vom citi și vom vedea că am fost transferați într-o Împărăție unde căile sunt desăvârșite. Reflectând asupra modului în care călătorim pe Pământ, să luăm exemplul unei călătorii spre Cluj. În termeni materiali, o cale desăvârșită ar fi aceea care este perfect dreaptă, fără nicio abatere, chiar și de o sută de metri, și care să permită parcurgerea distanței în cel mai scurt timp posibil. De la București la Cluj, calea ideală ar fi cea mai directă. Totuși, oamenii nu construiesc întotdeauna astfel de drumuri perfecte din cauza obstacolelor naturale, cum ar fi munții, sau necesitatea de a ocoli orașe mari, ceea ce face ca drumurile să se abată de la traseul direct.

Când vorbim despre *calea lui Dumnezeu*, ne referim la o cale dreaptă, așa cum este descrisă în scripturi. În Psalmul 19, versetul 7, se spune: *„Legea Domnului este desăvârșită”*. Aceasta sugerează că, în Împărăția lui Dumnezeu, legile sunt perfecte și drepte. Împărățiile fără legi sunt în anarhie și nu pot fi considerate adevărate împărății. O împărăție se caracterizează prin guvernarea peste diverse popoare și țări, cu structuri bine definite.

Legile lui Dumnezeu, care guvernează Împărăția lui Dumnezeu, sunt drepte și perfecte. Această împărăție exista înainte de crearea lumii, iar lumea funcționează conform legilor stabilite de Dumnezeu pentru oameni, legi care au fost stabilite înainte de existența lumii. În Psalmul 25, începând cu versetul 4, găsim un psalm al lui David, care a fost împărat peste cele 12 seminții ale Israelului, care se trăgeau din Iacov.

Acesta ne îndeamnă să ne gândim la cerințele pe care cetățenii împărăției trebuie să le îndeplinească și să reflectăm dacă și noi trebuie să ne conformăm acestor cerințe. Versetul 4 ne îndeamnă: *„Arată-mi, Doamne, căile Tale și învață-mă cărările Tale.”* În Deuteronom, ni se reamintește importanța de a urma căile Domnului, așa cum este scris: *„Astăzi ați mărturisit că veți umbla pe căile Mele.”* David, de asemenea, rostește rugăciunea: *„Arată-mi, Doamne, căile Tale.”* Când folosim GPS-ul, scopul este clar: să ne ghideze către o destinație. Uneori, GPS-ul poate întârzia să pornească, necesitând răbdare din partea noastră. Fără răbdare, ne putem grăbi și alege o direcție greșită, riscând să ne rătăcim.

Arată-mi cărările Tale. Și învață-mă cărările Tale. Învață-mă pe unde mergi Tu.

Acestea sunt denumite Căile lui Dumnezeu sau Calea lui Dumnezeu, pentru că pe acestea umblă Dumnezeu. În versetul 9, și pentru a completa contextul, citim și versetul 8: *„Domnul este bun și drept. De aceea arată El păcătoșilor Calea.”* La fel ca un GPS, care este proiectat să fie precis și de încredere, Dumnezeu este Bun și Drept și ne arată întotdeauna calea corectă.

Dumnezeu ne îndrumă pe calea cea dreaptă, dar există o condiție: smerenia. *„El face pe cei smeriți să umble în tot ce este drept.”* Trebuie să fim dispuși să așteptăm și să nu ne grăbim fără îndrumarea Sa. *„El învață pe cei smeriți calea Sa.”* Există multe căi care pot părea bune, dar, așa cum ne avertizează Cuvântul lui Dumnezeu, *„Multe căi i se par bune omului, dar la urmă duc la moarte.”* Prin urmare, este esențial să căutăm și să urmăm calea pe care Dumnezeu ne-o arată. Calea pe care trebuie să o urmăm este esențială pentru a ajunge la viață, așa cum trebuie să reținem. Există o singură cale, așa cum Domnul Isus a afirmat: *„Eu sunt Calea, Adevărul și Viața. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin această cale.”* Nu există o altă cale.

În conformitate cu învățăturile Sale, *„El învață pe cei smeriți care calea Sa.”* Așa cum este scris în Psalmul 25:12, *„Cine este omul care se teme de Domnul? Aceluia Domnul îi arată calea pe care trebuie să o aleagă.”* Prin urmare, este necesar să fim smeriți și temători de Dumnezeu pentru ca El să ne arate calea; nu este pentru oricine.

„Calea Lui este desăvârșită.” Discutăm adesea despre desăvârșire și motivul pentru care trebuie să fim desăvârșiți este că și căile Lui sunt desăvârșite. Niciun om nedesăvârșit nu poate merge pe căile Lui, deoarece acestea sunt desăvârșite. De aceea, țara Lui, patria Lui este desăvârșită. El ne cheamă la desăvârșire, pentru că așa este țara Lui. Nu există o țară nedesăvârșită pentru cei care nu reușesc; nu există o patrie secundară sau temporară. Există doar una, originală și perfectă.

În cartea Psalmilor, capitolul 27, versetul 11, David se roagă, și noi putem face această rugăciune: *„Învaţă-mă, Doamne, calea Ta, şi povăţuieşte-mă pe cărarea cea dreaptă.”*

Dacă ne îndreptăm atenția către Coloseni, capitolul 1, versetele 13, 14, 15, citim: *„El ne-a izbăvit de sub puterea întunericului și ne-a strămutat în Împărăția Fiului dragostei Lui, în care avem răscumpărarea prin sângele Lui, iertarea păcatelor. El este chipul Dumnezeului Celui nevăzut, Cel întâi născut din toată zidirea.”*

Când ne referim la *„zidirea”*, putem înțelege acest termen ca fiind mai arhaic. O posibilă înlocuire ar putea fi *„creația”* sau *„universul”*. *„Cel întâi născut dintre toți cei care Îl urmează, care vor fi frații Lui”. *Versetul ne arată că El este primul dintre cei care vor face parte din familia lui Dumnezeu. Ceea ce este important pentru noi este că El ne-a eliberat de sub puterea întunericului, adică de sub influența lui Satan, și ne-a strămutat, adică ne-a schimbat locația spirituală, în împărăția Fiului.

Împărăția Fiului este identică cu împărăția lui Dumnezeu; nu sunt două împărății separate, ci una singură. Ne-a fost oferită răscumpărarea prin sângele Fiului, ceea ce înseamnă că El a plătit un preț pentru a ne elibera. Asemenea unei mașini pe care ai vândut-o și pe care dorești să o recuperezi, trebuie să plătești pentru a o răscumpăra. În mod similar, omenirea, creată de Dumnezeu și căzută în mâinile lui Satan, a fost răscumpărată de Dumnezeu, care a plătit un preț pentru a ne readuce în Împărăția Sa.

În 2 Corinteni, capitolul 5, versetul 17, se arată că cineva care este în Hristos devine o făptură nouă. Acesta a fost transferat din împărăția întunericului în Împărăția luminii, adică în Împărăția lui Dumnezeu. Prin urmare, pentru cel care este o făptură nouă, toate lucrurile s-au făcut noi, așa cum citim în versetul 18: *„Și toate lucrurile acestea sunt de la Dumnezeu”*, care ne-a împăcat cu El prin Isus Hristos.

În continuare, în Efeseni, capitolul 2, versetele 1, 2 și 3 descriu starea anterioară a omenirii: *„Voi erați morți în greșelile și în păcatele voastre, în care trăiați odinioară după mersul lumii acesteia, după domnul puterii văzduhului, a duhului care lucrează acum în fiii neascultării.”* Aceste versete subliniază transformarea profundă care are loc atunci când cineva este răscumpărat și reintegrat în Împărăția lui Dumnezeu.

Între ei eram și noi toți odinioară, când trăiam în poftele firii pământești, când făceam voia firii pământești și a gândurilor noastre, și eram din fire copii ai mâniei ca și ceilalți. Dar Dumnezeu, care este bogat în îndurare, pentru dragostea cea mare cu care ne-a iubit, măcar că eram morți în greșelile noastre, ne-a adus la viață împreună cu Hristos. El ne-a înviat împreună și ne-a pus să ședem împreună în locurile cerești, în Hristos Isus. Amin.

„Facă-se voia Ta, precum se face în cer, așa și pe pământ.” Ceea ce ne spune este că ne-a strămutat sau ne-a înviat și ne-a pus împreună în locurile cerești unde se face voia lui Dumnezeu.

Dar cui arată calea? Pe cine învață calea Lui? Pe cine învață să umble în tot ce este drept? Pe cel smerit și pe cel ce se teme de El. De aceea, măcar că sunt morți în greșelile lor, ne aduce la viață o făptură nouă, strămutată din împărăția întunericului în Împărăția luminii. Ca să umblăm pe căile Lui care sunt desăvârșite, după legile Lui care sunt desăvârșite.

Să deschidem, să vedem cum trăiesc cetățenii Împărăției, cei care trăiesc dinainte să fie omenirea și la ce suntem chemați și noi. Mergem la 2 Petru, ca să ne se clarifice modul de viață al cetățenilor, al făpturilor noi, al zidirii noi, al celor care sunt strămutați din împărăția întunericului, în Împărăția luminii.

Capitolul 2, o să citesc de la versetul 9, o să citesc un pic pe sărite ca să prindem doar ideea care ne interesează. *„Domnul știe să izbăvească din încercare pe oamenii cucernici și să păstreze pe cei nelegiuiți ca să fie pedepsiți în ziua judecății. Mai ales pe cei ce, în pofta lor necurată, umblă poftind trupul altuia și disprețuiesc stăpânirea. Ca niște îndrăzneți și încăpățânați ce sunt, ei nu se tem să batjocorească dregătoriile. Pe când îngerii, care sunt mai mari în tărie și putere, nu aduc înaintea Domnului nicio judecată batjocoritoare împotriva lor.” *Amin*.*

Îngerii care sunt în cer, sunt împreună cu Dumnezeu, și sunt mai mari în tărie și putere decât noi oamenii, nu aduc înaintea Domnului nicio judecată batjocoritoare împotriva conducătorilor acestui pământ. Îngerii, care sunt supuși legilor Împărăției lui Dumnezeu, nu acționează la întâmplare, ci respectă cu strictețe aceste legi. În calitatea noastră de oameni, adesea ne permitem să batjocorim autoritățile, dar ce înseamnă de fapt să batjocorești o dregătorie? Să vorbești de rău despre ea, să faci glume pe seama ei? De-a lungul timpului, s-au făcut numeroase glume despre poliție, armată și alte autorități.

Îngerii din Împărăția lui Dumnezeu, care urmează calea Lui, nu emit judecăți batjocoritoare. În epistola lui Iuda, se face referire la un înger care respectă Legea lui Dumnezeu. Aici nu este vorba despre îngerii căzuți, ci despre cei care rămân în voia lui Dumnezeu. În Iuda, versetul 8, se spune: *„Totuși oamenii aceștia, târâți de visările lor, își pângăresc la fel trupul, nesocotesc stăpânirea și batjocoresc dregătoriile. Arhanghelul Mihail, când se împotrivea diavolului și se certa cu el pentru trupul lui Moise, nu a îndrăznit să rostească împotriva lui o judecată batjocoritoare, ci doar a zis: ‘Domnul să te mustre!’”*. Rolul și poziția exactă a Arhanghelului Mihail în Împărăția lui Dumnezeu nu sunt cunoscute în detaliu, dar se știe că este un titlu înalt. În disputa cu diavolul pentru trupul lui Moise, Mihail nu a rostit judecăți sau cuvinte de ocară, ci a spus simplu: *„Domnul să te mustre!”*.

Cetățenii Împărăției lui Dumnezeu trăiesc într-un mod care reflectă respectul pentru legile acestei Împărății. În contrast cu oamenii, care adesea nu se tem să batjocorească și să disprețuiască, îngerii, deși sunt mai mari în putere și tărie, nu îndrăznesc să facă astfel. Aceasta se datorează temerii lor de Dumnezeu, care îi învață să urmeze ceea ce este drept și să respecte legea Lui. Legea Împărăției este în mâinile Împăratului.

În exemplul biblic al regelui Solomon, care era și împărat și judecător, vedem cum a fost abordată o situație dificilă cu înțelepciune. Două femei i-au cerut să decidă în privința unui copil viu, iar Solomon a făcut dreptate. Aceasta ilustrează cum autoritatea și legea trebuie respectate și aplicate cu dreptate. Pe vremea lui David, dacă vă aduceți aminte, a fost fiul lui Absalom care, atunci când oamenii mergeau la judecată la împărat, stătea la poarta cetății și îi ademenea, făcându-le el dreptate. El afirma: *„Dacă aș fi fost eu judecător, aș fi făcut dreptate.”* Scopul lui era să-i atragă de partea sa, și a reușit să câștige susținerea poporului și să-l detroneze pe împărat, deși împăratul era cel chemat să judece.

În epistola lui Iuda, observăm că în Împărăția lui Dumnezeu lucrurile stau diferit; nu ni se dă dreptul la această judecată. Dacă nu ni se dă dreptul, cum ar trebui să procedăm? Să deschidem la Iacov, și să cerem ajutorul lui Dumnezeu pentru a aplica cuvântul așa cum fac cei din Împărăția Lui. Suntem strămutați acolo pentru a împlini voia lui Dumnezeu, fără a ne abate nici la dreapta, nici la stânga. Versetul 11, capitolul 4, spune: *„Nu vă vorbiți de rău unii pe alții, fraților. Cine vorbește de rău pe un frate sau judecă pe fratele său, vorbește de rău Legea sau judecă Legea. Și dacă judeci Legea, nu ești împlinitor al Legii, ci judecător.”*

Unul singur este dătătorul și judecătorul Legii, Cel care are puterea să mântuiască și să piardă. Dar tu, cine ești de judeci pe aproapele tău? Amin. Cine ești tu Petru? Ești Împăratul? Ești Judecătorul? Ai dat tu Legea pentru a judeca oamenii după ea? Aici ni se arată că unul singur este dătătorul și judecătorul. În țara noastră, unii dau legile, iar alții judecă după ele. Însă în Împărăția lui Dumnezeu, există un singur împărat, dătătorul Legii.

Și aș vrea să închei, pentru a ne fi clar la ce suntem chemați. De ce trebuie să facem aceste lucruri, în primul rând? Legea lui Dumnezeu este desăvârșită. Dacă o împlinim, ajungem și noi să fim desăvârșiți. Dacă intervenim în Legea Lui Dumnezeu și ne intercalăm cu lucrarea Sa, nu mai acționăm într-un mod desăvârșit.

Să citim despre Domnul Isus câteva lucruri și să vedem la ce suntem chemați, și să ne ajute Dumnezeu să medităm la acestea. Ne îndreptăm atenția către Faptele Apostolilor, capitolul 8, unde, găsim versetele 32 și 33 care descriu experiența unui personaj biblic: *„El a fost dus ca o oaie la tăiere și ca un miel fără glas înaintea celui ce-l tunde, așa nu și-a deschis gura. În smerenia lui, judecata i-a fost luată.”* Amin.

Aceste versete fac referire la Domnul Isus, Fiul lui Dumnezeu, care, deși era în Împărăția lui Dumnezeu, nu a părăsit această împărăție așa cum am făcut noi. El nu a cunoscut păcatul și nu a fost mort în păcate, ci a fost viu din eternitate, fiind în Împărăția lui Dumnezeu, și totuși judecata Lui i-a fost luată.

Este important să reținem că Domnul Isus a vorbit despre această judecată care i-a fost luată, spunând: *„Eu nu am venit să fac voia Mea, ci voia Tatălui care M-a trimis.”* Această învățătură ne este oferită și nouă. Vom explora mai multe despre această judecată și despre smerenie în capitolul 6, având în vedere că Scriptura pe care o citim este ca o sabie cu două tăișuri. Există persoane care, citind aceste versete, aleg să nu mai judece deloc, nici măcar păcatul, și să trăiască fără direcție, deoarece consideră că judecata lor a fost luată și că nu mai au dreptul de a judeca, ignorând astfel alte învățături ale Domnului Isus. Trebuie să fim prudenți și să evităm astfel de extreme.

În versetul 37 ni se spune: *„Nu judecați și nu veți fi judecați. Nu osândiți și nu veți fi osândiți. Iertați și vi se va ierta.”* Când Domnul Isus a fost solicitat să arbitreze o dispută între doi frați privind moștenirea lor, El a răspuns: *„Cine m-a pus pe mine judecător sau împărțitor peste voi?”* El a venit pe pământ cu un alt scop. În mod similar, trebuie să reflectăm cu seriozitate la modul în care trăim în Împărăția lui Dumnezeu, pentru că acolo este locul unde trebuie să ne aflăm, nu în altă parte. Nu este suficient să rostim doar câteva cuvinte pentru a fi aduși într-un paradis unde vom trăi în lux sau confort, sau orice altceva ne-am imagina că este la Dumnezeu.

Voința lui Dumnezeu este perfectă, Legea Sa este perfectă, El este perfect, iar lucrările Sale sunt perfecte. Și cum trebuie să fie faptele noastre? Scriptura ne învață că trebuie să avem *„vorbirea desăvârșită, credința desăvârșită, fapta desăvârșită, dragostea desăvârșită.”* Domnul să ne ajute, atât pe voi, cât și pe mine. Amin.

Sursa: *Împărăția lui Dumnezeu, Legile și cetățenii ei* — Cuvânt Curat
cuvantcurat.ro/predici-scrise/imparatia-lui-dumnezeu-legile-si-cetatenii-ei